

Cseh Katalin
ANYÁM, A VERKLI

Anyám számtalanszor elmesélte,
hogy nem vehetett részt a saját
apja temetésén, mert gyermekágyi
lázban feküdt a kórházban, elsősülött
fia érkezése után, neki meg sem mondták
hogy az apja meghalt, és már el is temették,
csak annyit tudott, hogy nagybeteg,
sokáig gyötrődött, önmagát hibáztatta,
pedig csak kiszolgáltatója volt a helyzetnek,
nekem pedig eszembe jutott József Attila,
ő sem búcsúzatott el a Mamától,
s ráadásul még gyerek volt, anyám
meg fiatalasszony, vagyis már felnőtt,
s az ő esetében az elmúlással együtt jött
a születés, a végzet mellé az ígélet.

Apám érezte, hogy fiam lesz, mondta anyám,
a nevét is ő választotta, de már nem várta meg,
elment, mert mennie kellett, szép szál, magas
ember volt, kár, hogy nem maradt fénykép róla,
szeretett olvasni és elmélkedni a világ
dolgairól, verseket is írt, valahol megvannak,
szívesen beszélgetett bárkivel, érdeklődő,
segítőkész, munkájában megbízható ember volt,
istenem, istenem, sopánkodott anyám,
nem kísérhettem el utolsó útjára.

Tudod mit, jut eszembe, énekeljük el
nagyapám kedvenc nótáját, a Darumadár
fenn az égen kezdetűt, már elfelejtettem
a szövegét, nem baj, megkeresem a mobilomon,

ülünk anyámmal a szobában, és énekelünk,
bátortalan, vékony hangon kezdünk, aztán belejövünk,
s egyre erősebb hangerővel dalolunk,
megnyugodtál, kérdem anyámat, miután befejezzük,
nem szól, csak int a fejével, hogy igen,
még sokáig maradunk a szobában,
aztán már nem is a szobában,
nem is térben, és nem is időben,
nevenincs helyre kerülünk hirtelen,
görcsös erőfeszítéssel próbáljuk
megnevezni, de képtelenek vagyunk,
már az érzéseinkre sincsenek szavak.

Anyám most verklként működik tovább bennem:
tudod, fiam, nagyapádat nélkülem temették el,
amikor a nagyobbik bátyád született,
tudod, fiam, nagyszerű ember volt a nagyapád,
kár, hogy nincs fénykép róla,
tudod, fiam, verseket is írt a nagyapád,
keresd meg, kutasd fel, megtalálod,
talán a padláson, talán a pincében,
abban a nagy zöld ládában,
talán a barna, csatos bőröndben,
talán bennem, talán benned,
talán az elvermelt kegyelemben.

BUSZPÁLYAUDVAR

ÉLETKÉP

Minden reggel elmegy a buszpályaudvarra
leül egy padra és figyeli a várakozó utasokat
vagy az éppen érkezőket az egykedvű unott
sofőröket amint pecsételésre viszik az úti

okmányokat az irodába utána kávét vesznek az automatából aztán felszállnak a félig üres vagy éppen tele buszokra és kigördülnek a főútra ő soha nem utazik pedig szeretne de nincs kihez mennie meg pénze sincs kiruccanásokra mint a moziban úgy figyeli a történéseket az emberek arcát az arcokon átsuhanó szomorúságot vagy felhőtlen örömet időnként zsebéből kivesz egy félliteres üveget jót húz belőle majd óvatosan visszateszi van hogy egész napját ott tölti máskor délben hazamegy és később visszatér leginkább a délutánok mozgalmasok a buszpályaudvaron fölgyorsul az élet jönnek-mennek az állandó meg az alkalmi járatok emberek szállnak le illetve fel a járművekre olyankor rajta is különös izgalom lesz úrrá mintha ő is az utazás részese lenne a távozásé vagy a megérkezése váratlanul felszáll a néhány perce kiürült buszra leül s máris vérbeli utasként viselkedik a kabátját is leveszi rutinosan bámul ki az ablakon közben a sofőr is megérkezik kérdőre vonja mit keres itt ez a busz ma már sehová sem megy szótlánul száll le még téblábol egy darabig aztán a kijárat felé veszi az irányt majd visszatér leül törzshelyére az ütött-kopott barna padra végigfekszik rajta feje alá gyúrja kabátját a következő pillanatban már horkol a biztonsági őr káromkodva rázza föl rákiált hogy takarodjon el a buszpályaudvar lassan elcsendesedik miután az utolsó járat is útjára indul

MÁMI

Haragszom mámira mert nem adott zsebpénzt
azt mondja hogy hülyeségekre költöm meg azért is
haragszom rá mert folyton tudni akarja hogy merre
járok kivel találkozom mikor megyek haza
nem szereti hogy sokszor éjfélkor sem vagyok még otthon
idegesít bár meghalna már hogy ne kötekedjen annyit
már nem vagyok gyermek januárban töltöttem
a negyvenedik évemet akkor diós csokitortát sütött
és együtt ettük meg ő csak egy szeletet a többit én
igaz nem egyszerre de másnapra elfogyott fehér inget
vett nekem ajándékba mert a régi már elszakadt és
egy pár cipőt is olyan hegyes orrút ami a kedvencem
nagyon szeretem mámimat mert gondoskodik rólam
főz nekem finom ebédet reggel szendvicset készít
mielőtt elmegy otthonról amikor beteg és nem kel fel
az ágyból akkor nagyon félek miután helyrejön
megnyugszom de haragszom is rá nem engedi
hogy egyedül csináljak dolgokat azt mondja
hogy képtelen vagyok hogy mindent elrontok azt akarom
hogy ne legyen többé mámi hogy elmenjen örökre tőlem
de azért nagyon szeretem őt a legjobban a világon
mi lesz velem nélküle mert már öreg és fájdalmi
vannak a szívére panaszkodik a derekára a gyomrára
jaj mámi úgy gyűlöllek miért nem mész már a fenébe
jaj mámi úgy szeretlek mindig te várj haza